

TELENOTÍCIES ...

"Bona nit, benvinguts al telenotícies Sant Pau,..."; d'aquesta manera o amb una expressió semblant començava l'aventura de presentar un telenotícies en una de les més grans televisions: "TV SANT PAU".

Tot va començar quan cadascú de nosaltres va presentar, amb el vist-i-plau d'en Tomàs Molina, el temps dins de l'àrea de medi social. L'experiència ens va agradar molt.

Després el repte ja va ser més gran, en grups de cinc o sis alumnes hauríem de presentar un telenotícies.

Per uns dies ens vam convertir en presentadors/es, guionistes, enviats especials, home o dona del temps, especialistes en el trànsit i en esports, personatges famosos,...

Cada grup es va encarregar de tots els detalls, que tot estigués a punt. Vam tenir una feinada!, buscar un nom pel TN, dibuixar mapes de Catalunya per poder fer les prediccions del temps, els diferents decorats dels esports, i el que ens va portar més murga de tot... els decorats dels enviats especials (la Casa Blanca, Austràlia, Londres, ...), però també ens vam lluir amb el vestuari i maquillatge de cada personatge.

I ara quina comarca em toca ?

PREPARANT ELS GUIONS I ELS DIFERENTS DECORATS.

" SANT PAU "

El primer dia de prova no va sortir massa bé, els grups encara no sabíem els guions de memòria i en general, uns més que els altres, vàrem fer força errades. El segon dia d'assaig tot va sortir més bé, tothom va treballar de valent per polir els petits detalls que els mestres ens van anar dient i es va decidir que es faria l'enregistrament en vídeo.

Va arribar el dia de l'enregistrament, i a més havíem d'aconseguir una de les coses més difícils de totes les que ens havíem plantejat: estar callats i en silenci mentre la càmera estava en "REC".

Tothom estava nerviós (això de tenir una càmera al davant imposava molt), però finalment tot va ser un èxit. No ens ho podíem creure, tots i totes ens sabíem bé el nostre paper i tot va sortir com esperàvem.

Bé, ara parlarem del temps que farà el cap de setmana...

DUES COMPANYYES PRESENTANT
EL TELENOTÍCIES

Aquell dia ens ho vam passar genial, esperem poder veure ben aviat el vídeo i veure els fruits de tot l'esforç col·lectiu, ja que tothom, des del primer fins al últim ens vam implicar moltíssim en tota la feina.

Bé i com deiem al final del telenotícies els presentadors i les presentadores:

" Fins aquí el telenotícies, bona nit, els esperem demà a la mateixa hora "

Alumnes de cinquè, Figueres, TV Sant Pau

POEMES ACRÒSTICS

L'HIVERN

L'hivern ja s'acosta, el fred ja és aquí.

Hi ha torrons i castanyes a casa del veí.
Inicia una bona temporada
Vora les pistes d'esquí.
Estem tots contents perquè el Nadal ja és aquí.
Reno! quin esvalotament que hi ha!
Nadal torna sempre i a tothom fa esverar.

-- Alba Martelli --

LA PILOTA

La pilota és rodona
A més a més és bona.

Però amb un sol clau
I una pilotada
La pilota esfèrica és rebentada.
On hi ha pilota, hi ha gatzara,
Tambors i rialles
Amb afeccionats i afeccionades.

-- Dídac Caball --

EL VENT FRED

El vent fa caure les fulles
L'hivern ja és aquí.

Vetllant en les nits més fredes
Estirats, intentant dormir.
No tan sols ens escalfem amb l'abric, sinó
També a dins del llit.

Finestres tancades que ja fa fred,
Rialles perdudes enmig de la neu.
El desembre ha arribat i
Des de fa temps el calor ha marxat.

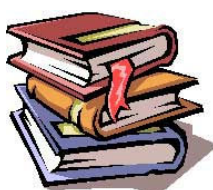
-- Anna Guisado --

EL NADAL

En un dia de Desembre
L'escalfor arriba a Betlem.

Neix el nen Jesús
Angels del cel
Diuen a tothom
Anem cap a Betlem
L'amor i joia ens trobarem.

-- Mireia Bach --

Mostra de poemes acróstics fets i escollits pels propis alumnes en record a Montserrat Vayreda.

RECORDS D'INFANESA

Marta C.

“La tarda del dia nou de maig de dos mil dos, vaig fer set anys. Era una tarda meravellosa. Feia la festa d’aniversari. Vaig convidar els meus amics i amigues. La meva mare i la meva tia ho havien preparat tot, perquè tant ells com jo ens ho passéssim genial.

Quan van arribar em van donar els regals. Eren magnífics i preciosos. Els regals sempre van bé!

El primer joc va ser molt curiós. Havíem de fer parelles. Una vegada fetes, ens havíem de posar les mans darrera l’esquena i, entre totes dues persones, menjar-nos la poma que hi havia penjant d’un fil.

Més tard, vam fer curses de sacs, de córrer, saltant, saltant a peu coix...

Llavors, vam berenar. Hi havia entrepans, begudes, patates fregides...

L’últim joc fou el fil. Consistia de dues parts: la primera era passar el fil per sota i la segona, saltar-lo. El o la millor, guanyava un premi.

Aquest va ser un dia màgic. ner a mi!!!”

Adrià

“Quan vaig sortir de la panxa de la meva mare, no recordo si em van posar a l’incubadora, però a mi em sembla que no. La mare diu que quan vaig néixer tenia la pell ben fosca i mira’m ara. Però el que m’agrada més són dues coses que em fan riure molt i que provenen del meu germà.

La primera és que ell no volia que jo fos una nena, havia de ser un nen o una grua, i l’altra és que, quan era un recent nascut, em va portar dos cotxes per jugar amb mi i en entrar a l’habitació li va preguntar a la meva mare:

“- Mama, i ara com jugo amb ell?”

Això és el que em diuen tan la meva àvia com la meva mare.

“Aquell dia em tocava a mi i no podia fallar!

Estava asseguda al sofà del meu apartament d’estiu, esperant tota nerviosa que truquessin. De sobte, es va sentir el mòbil de la mare, vaig córrer a agafar-lo, però no hi vaig arribar a temps, perquè va penjar. Allò era la senyal, una perduda.

Vaig agafar la *bici* i em dirigi cap a casa de l’Anna. Juntes, vam anar passant per totes les cases dels amics fins a reunir-los tots. Ens vam posar a pensar què podríem fer aquell dia.

La Mar va tenir la idea de tornar a fer la paradeta, per veure si guanyàvem alguns diners. I així ho vam fer, altra vegada tothom se’n va anar cap a casa seva, a buscar tot el material que poguéssim vendre de la parada de l’any passat (polseres, pots, pedres...).

Quan vaig haver arreplegat unes quantes coses, me’n vaig tornar a anar cap al passeig.

La Mimo va tenir la idea de posar com a venedors els més petits de la colla (perquè a la gent els faria més gràcia).

La veritat és que aquell dia ens vam *forrar*. Vam guanyar 52 euros. La llàstima va ser que ens va tocar una misèria a cadascun, perquè érem molts a repartir.”

Sara G.

Mostra de relats autobiogràfics seleccionats pels mateixos alumnes.